

ЖИТИ ЗАРАДИ ПЕРЕМОГИ, ПЕРЕМАГАТИ ЗАРАДИ ЖИТТЯ

Пірог Є. Сім дорослих днів: повість: українською мовою для середнього та старшого віку. К.: Видавничий центр «12», 2019. 232 с. (Літературно-художнє видання).

Пірог Євгенія Олександрівна – сучасна українська письменниця. Вона є громадським діячем, членкиня Співки письменників України. Здебільшого пише дитячі твори, тому взяла собі псевдонім Казкарка Джині [вікі]. Євгенія є засновницею ряду громадських організацій, зокрема: «Азарт» (м. Нововолинськ, 1993 р.), «Альфа» (м. Рівне, 1998); студії радіомовлення школярів («Радіо 2000 Гц»); учнівської газети «Спалах», ресурсного центру «Дитинець» (2014 р.) (рис. 1).

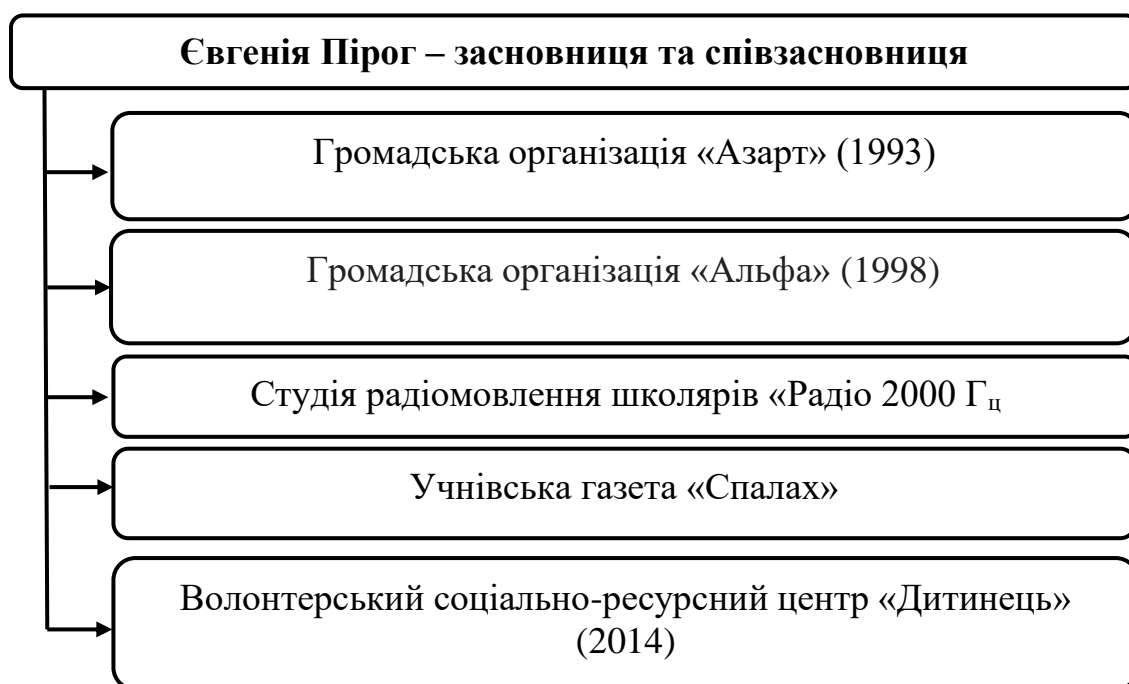


Рис. 1 Діяльність Є. Пірог та її долученість до професійних організацій

Книга Євгенії Пірог «Сім дорослих днів» є продовженням книги «Тридцять перший меридіан». Головним героєм обох творів є хлопчик Петрик – підліток з України, який перебуває на інвалідному візку. Він розумний та допитливий, любить подорожувати, цікавиться історією.

Євгенія Пірог є автором-організатором національних рекордів України щодо ручних книг та проектної діяльності.

1. «Казковий гопак» (танцювальний флешмоб) (2013)
2. «Добро-дій» (книга ручної роботи про добро) із залученням значної кількості авторів.
3. «Дмитрикова бібліотека» – підтримка людей з вадами.
4. «Срібна книга» – великоформатна ілюстрована книга

Письменниця має великий письменницький досвід, що дозволило їй створити твори різного жанру: поетичні твори для дорослих та дітей, науково-популярні та детективно-соціальні повісті, соціально-філософські казки (рис. 2).

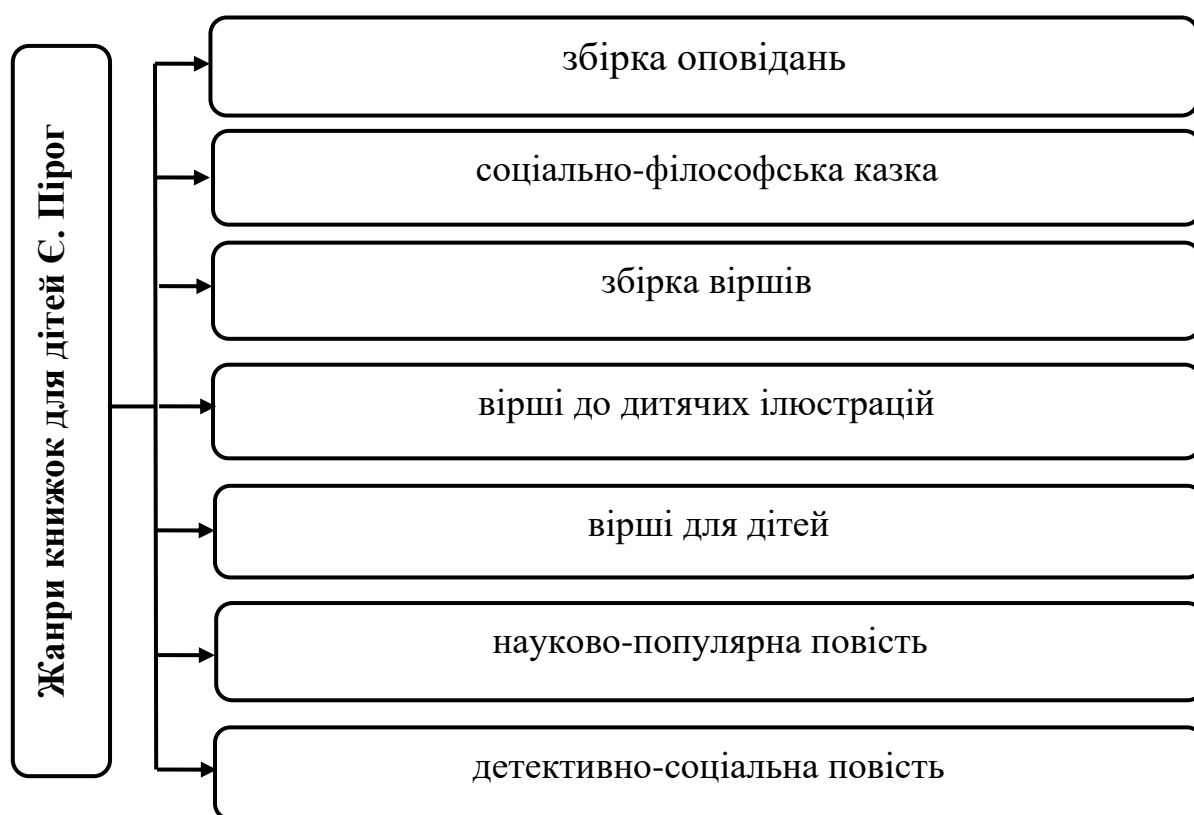


Рис. 2 Жанрова палітра творів Є. Пірог

Серед досягнень Є. Пірог – подорожі на ведення власного сайту з творчими проектами «Всі мрії». Письменниця створює пісні для дітей, записує радіопрограми для школярів, пише сценарії. У 2016 у видавництві «КМ-Букс» вийшла друком збірка оповідань письменниці під назвою «Дорожні історії».

Але творчий доробок письменниці складають книжки для дітей, які Є. Пірог почала писати у 2010 р. На сьогодні маємо 9 дитячих книг письменниці:

1. «Мрії збуваються. Казкова історія, яку розповів Різдвяний Янгол» (2010)
2. «Хлопчик Вітерець та Золота Планета» (2010)
3. «Тату, почитай!» (2014)
4. «Марися та котячі походеньки» (2015)
5. «Сукня мами кенгуру» (2016)
6. «Сильвестр та друзі» (2016)
7. «Кіт Мармур та різдвяні пряники» (2016)
8. «Астронавти з Великої Росяної» (2016)
9. «Твої книжкові шпаківні» (2017)
10. «Тридцять перший меридіан» (2019)
11. «Сім дорослих днів» (2019)

Серед останніх творів письменниці слід виокремити твір під назвою «Сім дорослих днів». Твір Є. Пірог «Сім дорослих днів» містить історію про Петрика, який відправився у подорож до Атлантики. Там він знайомиться з новими друзями, відвідує невідомі для нього місця, потрапляє у незвичні для нього ситуації. Головне для нього – йти до власної мети, мріяти – впевнено крокувати вперед і не розчаровуватись в житті. Інвалідний візок не є перешкодою для мандрівок Петрика. Він долає усі перешкоди та пізнає багато нового.

Твір починається з середи (дня прибуття) і перший розділ має назву «Острів». Читаючи перші рядки читач розуміє, що головного героя звать Петрик, йому 15 років і він перебуває на інвалідному візку. Петрик знаходиться на борту пасажирського лайнера «Сауо Влансо»: він «відчував» океан та солону воду: «Петро відчув смак цих діамантових розенпів: по-перше, захищало скло. По-друге, він з дитинства фактично не мав змоги досліджувати дотиком, відколи м'язи втратили силу й слухняність. Той вирок дав мозкові команду сприймати світ інакше – думками, знаннями, уявою» [1, с. 5].

На лайнері Петрик відчував дотики, оскільки на нього ніхто не звертав уваги. Йому насправді хотілося спілкуватися, бавитися, але постійні питання з приводу стану постійно бентежили його: «І нікому

до нього, Петрика, нема діла. Не перемовляються нишком, не оглядаються, і нема в їхніх очах німого запитання: «Що це з ним?» [1, с. 7].

Є. Пірог уже на початку твору вказує на те, що мова піде про подорож Петрика, який постійно буде перебувати на інвалідному візку. Тут доречним є представлення авторкою нового візка для головного героя твору: «... морська подорож Петрові теж не докучала: встиг отримати до від'їзду новий візок, виготовлений на заводі за індивідуальними мірками. Комфортний, наскільки це можливо, і компактний – півроку чекав» [1, с. 7–8].

На сторінках твору бачимо нових знайомих Петра – Стіва, або Степана, який є волонтером та приставлений до нього. Також присутній у творі Джу Сі, з яким вони комунікують та добре в розмові проводять час. Джу Сі з Китаю, теж, як і хлопці їде на міжнародний тренінг і хоче добре вивчити українську мову: «Хочу вчитися в Києві на програміста: ваші ІТ-фахівці знані у світі. От, мову вчу. Комп'ютерна в мене на рівні, тож опановую українську» [1, с. 12].

У творі вже у другому розділі під назвою «Окрилений» згадується Оля – київська подружка Петрика. Тобто розуміємо, що ця книга є продовженням першої книги Є. Пірог «Тридцять перший меридіан»: «Від часу їхньої літньої зустрічі в Києві Олі вже виповнилося шістнадцять, тепер вона вчиться в одинадцятому класі й обирає виш для вступу» [1, с. 16]; «... друзі переписувалися в соцмережі: вишукували зручні квитки за океан, легкі стикування, з'ясовували дорожні умови – усе, задля візуалізації омріяної подорожі та наближення удачі» [1, с. 16–17].

Петрику подобається подорожувати. Він радіє перельотам, насолоджується дорогою, оскільки здійснюється його мрія – мандрувати за океан. Він вдячний усім, хто дотичний до його щасливої долі – Олі, мамі Мілі, сестрі Аліні.

У третьому розділі, ще не починаючи читати, розуміємо, що мова піде про перший день перебування на острові. Розуміємо, що це середа – середина тижня. Прокинувшись, Петрик побачив гарну дівчину – це була Ліля з Варшави: «З Європи летіли різними рейсами... Запамятав її білісінькі коси, тонкі руки, неначе прозору шкіру і кристалий капелюшок, оперезаний синьою стрічкою з бантом» [1, с. 18]. Прибувши на острів, Петрик та Стів знайомляться з іншими

учасниками тренінгу. Їх вітає Світлана – куратора групи. Вона знайомить їх з Жаклін (майстринею фенічок), Даяною (міс Південна Кароліна). Шість молодих людей та куратор Світлана вже на острові Ізабель – Петрик, Стів, Джу Сі, Ліля, Жаклін, Даяна та Світлана. Молоді люди із захопленням з буса дорогою до Монте Санто спостерігали за красотами. Гарно розмістившись у кімнатах, підлітки готові були до нових дій, а «Острів був готовий відкривати свої дива і таємниці» [1, с. 27].

Коли підлітки адаптувались на острові, куратор Світлана нагадала їм умови та завдання тренінгу: «... Наша Ліга – спільна міжнародна дослідницька програма. Кожен з Вас – лідер у своїй номінації. Важливо, що ви не копіюватиме відомі дослідження чи приписи, а шукаєте власні творчі рішення, свій креатив. Нема потреби доводити мені, що ви – молодіжна еліта, яка вмє вчитися. Просто тепер, тут, за кілька днів, ви маєте стати командою» [1, с. 33–34].

Підлітки повинні були за час перебування на острові додатково підготувати свято – міжнародний концерт, за який отримають бонус – «поїздки в справжні джунгли – Парк Ель-Юнке на головному острові» [1, с. 35]. Відпочинок на сонячному пляжі приємно всіх вразив. В дружній компанії на пляжі Петрик відчував себе комфортно. Теплий пісок грів усе тіло, він насолоджувався життям. Спостерігаючи за друзями, Петрик вголос промовив, що вони мокрі, але щасливі. Він навіть не зрозумів одразу, що свої думки сказав вголос та його всі почули. Це, на його думку, гарна сцена, бути мокрими та щасливими, але Петрик так не може: «Ті притихли, розуміючи, що по життєво пов'язаний із візочком хлопчина не матиме їхньої безтурботності. І як із цим бути їм, юним та здоровим? Не перебирати ж чужий тягар на себе? Не знали, що казати. Могли єдине: побути поруч» [1, с. 38]. Стів добре потоваришував з Петром, він добре до нього ставився: «Стів дружньо поплескав по плечу ляльково-нерухомого друга, якого котив у візку посеред себе» [1, с. 41].

Куратор Світлана ввечері повідомила підліткам про те, що в «Першій Асамблеї Закритої ліги» повинно було бути п'ятеро осіб. Однак організатори збільшили кількість учасників, тому вони всі повинні бути активними. Даяна та Петрик за кордоном вперше, і підлітки дізнаються про це, коли розповідають про себе. Через

питання, які адресовані групі, Світлана домагається, аби кожен із учасників тренінгу дізнався один про одного досить багато. Світлана захопила підлітків грою, де кожен учасник дізнався багато цікавих біографічних моментів власного життя.

Петрикові подобалось подорожувати, але він згадував своїх рідних та ті місця, де бував частіше: «Крізь дрімоту хлопець згадував своїх. Ось вони з мамою купують морозиво в сільському магазині, дзвонять монастирські дзвони, люди йдуть на недільну службу; а он школа, така далека і така маленька звідси. Як там вони всі? А він, їхній Петрик, аж ось де! Посеред раю..!» [1, с. 58]. Петрик відчував якісь нові почуття до Лілі. Він прокидався зранку та думав про неї: «Цікаво, Ліля зараз спить? Мабуть, долонька під щокою. І вії злегка тремтять: щось їй сниться. Він лагідно торкається її білявого волосся» [1, с. 59]; «Петру згадалась київська подружка Оля, як звично і просто йому з нею. І Лілею не так. Якось піднесено, осяйно і лоскотно. Наче вітерець пробігає понад травами» [1, с. 62].

Однак Ліля в Петрику бачила суперника. Вона думала, що справді, він є тим переможцем, який краще за неї: «Я заздрила тобі. Заочно. Як перемножую номер один. .. Отими базіканнями, хай їм грець, нашпигували: «змарнувала шанс, якийсь нікчема обскакав...», а виявляється, «першим у змаганнях був ти» [1, с. 62].

Далі події у творі змусили читача повірити в те, що справжня дружба існує. Підлітки відкрились один одному, сказали правду, а далі сіли снідати на знак примирення за «гострі» слова: «Вони сиділи в кімнаті. Ліля пооббирала фрукти й тоненькими шматочками вклала їх Петрові до рота, а часом і собі» [1, с. 64].

Куратор Світлана разом із підлітками поїхали на бусі подивитися краєвиди та послухати цікаві історії місцевості, яку вони вивчали. Під час поїздки місцевостями острова, Петрик хвилювався, хто той шостий учасник, який виявився зайвим у тренінгу. Він знав одне – просто так не здаються, він повинен пройти всі випробування.

Дорогою вони заїхали придбати фарби, далі натрапили на квіткову садибу, ферму. Придбали саджанець авокадо, овочі і фрукти. На шляху вони побачили парк «Сейба», чудом якого є велетенське дерево сейба. Біля цього чудового дерева підлітки зі своїм наставником вирішили зробити за своїм уподобанням зони та виграли собі сценічні

імена: Жаклін – Жа, Лілія – Лі, Даяна – Да. Діалог трьох дівчат говорить про те, що вони потоваришувались, добре можуть комунікувати та не замикаються у собі. Підлітки фантазували, мріяли, вигадували подіум та гарне оточення, навіть вишили QR-код, який важко зчитувався сучасним телефоном. Усе, що відбувалось навколо підлітків, знімав на відео Петрик, у тому числі ритуал садіння авокадо Світланою в кам'янисту землю.

Питання інклюзивного простору у творі авторкою піднімається через уста Петрика, який в інвалідному візку перебуває досить довгий час: «Що далі? Яке в нього, Петра, в його одвічному візку, майбутнє? Про людське око всі милі, всі до нього добрі, а на справді? Чи можна у таку людину, як я, закохатися? Думати про неї... Писати їй листи... Разом шукати сенс життя. У чому цей сенс? Для чого я прийшов на цей світ?» [1, с. 88]. Треба додати, що подібні питання були в голові Петра постійно. Він не міг знайти на них відповіді, вони бентежили його, хвилювали. Петрик в смс спілкується з Лілею. А, насправді він їй довіряє, вона його друг та порадник.

Уже третій день підлітки на острові. Петрик вже звик до того, що Джу перед ранковою пробіжкою вивозив його на двір. Підлітки в день народження Стіва вирішили поплавати. Вони орієнтувались не на дайвінг із повним зануренням під воду, а сноркелінг – занурювання з маскою і трубкою. Петрик справді робив це вперше. Він відчував прилив енергії. В колі Стіва, Лілії Петрик насолоджувався перебуванням на острові.

На зворотньому шляху підлітки вирішили придбати рибу аби залагодити провину в плані своєї відсутності в колективі. Однак тут почалися пригоди. Стів та Лілія хотіли допомогти людям, від яких відчули та почули схвильованість в голосі. Натомість натрапили на чоловіка, який віз порося. Порося від нього втекло. Петрик, який в машині чекав на Стіва та Лілію почав хвилюватися за них і вирішив врятувати ситуацію, покликавши порося: «Пекеньо!» [1, с. 105].

Коли підлітки були далеко від острова і побачили дивакуватого чолов'ягу, то вони розуміли всю відповідальність в ситуації, в якій опинились. Автор вміло використовує в тексті іспанську, якою говорить чоловік-незнайомець – Мігель. У творі зринає образ дівчини, яка зовсім незнайома Петрику. Вона передала йому подарунок:

«Навпроти Петрика перед відчиненими дверцятами стояла дівчинка. У долонях вона тримала велику перламутрову, кремового кольору мушлю з вигадливим кучерявим надписом «Пуерто-Ріко». Дитина вклала її у візок Петрикові, чмокнула юнака в щоку й побігла, війнувши фалдами білої спіднички» [1, с. 110-111]. Ось такий спогад у своїй пам'яті тепер буде зберігати Петрик.

Повернувшись на острів до інших учасників тренінгу, вони побачили, що Світлана хвилювалась через їхню відсутність. Однак, коли побачила, що все добре, вирішила не сварити їх, оскільки Стівові того дня – День народження, він майже повнолітній – йому 17. Усією командою вони вирішили зробити Стіву сюрприз та відправилися до відкритого піщаного манежу. Тут Стіва чекали цікавинки від його друзів: потішна вистава породистих коней: «Виступ завершувався виразним трюком: кінь на кілька секунд підняв передні ноги і потупцював на задніх» [1, с. 114].

Стіву та Даяні було запропоновано підводи рудих кобил. Даяна знала, як керувати кобилою, а от Стів у цій справі новачок. І тому Даяна дала Стіву кілька слухних порад щодо верхової їзди. Петро мріяв бути з золотою кобилою. Коли Даяна з юнаком підвели йому кобилу, схоже, що жокей запропонував їй покатати на ній Петрика. Однак, вона вагалася. Але Петре рішуче сказав: «Що, не можна, бо я не такий? Інакший? У вас можливості, а у мене самі неможливості? Дайте хоча б полежати в напрямку мрії!» [1, с. 119].

Підлітки разом готуються до вечірньої дискотеки, використовуючи власні ідеї та думки. У текст твору авторка вводить знайомство підлітків з художником – місцевим жителем Бобі, аби нагадати їхню мандрівку без супроводу Світлани в день народження Стіва, оскільки це і був той самий митець. На острові вирував настрій, добра справа малювання та приємне оточення. Тут можна було відчувати повну розкутість підлітків, адже ніхто не відчував себе зайвим чи непотрібним. Фінал свята Стіва проходив на даху зі смачним безалкогольним напоєм, якому так раділи підлітки. У цей же час Петрик надсилає поетичні рядки Лілі.

Шостий розділ твору присвячено подіям суботи – четвертому дню перебування підлітків на острові. Цього дня вони повинні були відправитися у Джунглі задля того, аби довідатись багато нової та цікавої інформації, побачити те, що раніше ніколи не бачили.

Петрика хотіли залишити в готелі, але він рішуче сказав, що піде з усією групою разом. Інструктор Мері вказала на їхній колір маршруту – жовтий. Команда Петра вирушила в Джунглі. Петрик добре себе почував, не відчував у дорозі важкості: «Поки що рухатись візком давалось досить легко. Тінисті, вологі ділянки стежки укріплені природним каменем, тож Стів з Петром почувалися впевнено» [1, с. 114].

Метью і Мері визначили маршрут команди жовтим кольором, щоб їм було легше пересуватись маршрутом, оскільки таких маршрутів було декілька (білий, червоний, помаранчевий). Така кольорова розбіжність потрібна для того, аби забезпечити подорожуючим автономність на маршруті та знайти зворотній шлях на початкову вихідну позицію. На шляху підлітків було досить добре: «Джу фотографує, Жаклін щось замальовує, Ліля всюди пурхає і радіє красі» [1, с. 147].

Ідучи маршрутом, Світлана послизнулась та пошкодила ногу. Подорож Джунглями під загрозою повернення на базу. Світлана вказує підліткам на те, що треба повертатись додому назад, адже вони досить ризикують. Якщо вони повернуться, значить, програють проект. Тому Світлана приймає рішення про те, що вони можуть продовжити маршрут, але Даяна мусить повернутись із нею аби допомогти дорогою з ногою. Стіва призначають на маршруті головним, а Даяна змушена повернутись назад разом зі Світланою. Підлітки продовжили рухатись маршрутом без Світлани та Даяни: «... парамедик Джу, інженер Ліля, кулінар Стів, енерджайзер Жаклін і я...» [1, с. 158] – так сказав Петро. А далі продовжив: «Прикиньте, мене позаплановим шостим додали, щоб вам життя медом не було. Така я от обставина» [1, с. 158], – сказав Петро, назвавши себе «критичними можливостями». Через певний час група Петра зрозуміла, що вони зійшли з маршруту, оскільки повинні були дотримуватись доріжки із жовтими вказівниками, а нині вже спостерігають помаранчеві.

У джунглях підлітки залишились самі, а Світлана з Даяною, повертаючись на базу, потрапили в халепу: підвісний міст було пошкоджено і Світлана з Даяною опинились на різних берегах річки. Все це, як стало зрозуміло пізніше, навмисне було влаштовано. Підлітки застрягли у воді, треба було якось самотужки діставати візок із Петром. Думали, як зробити так, аби змінити потік води в річці та озері. Тоді буде легше зрушити з місця транспорт Петра. Починалася гроза. Петро розумів, що важко буде вибратися, тому жертвує собою:

«Друзі, рятуйте себе, а я залишуся тут. Навіть, якщо це остання моя пригода, то місце шикарне. Не кожному так щастить» [1, с. 172].

До групи підлітків доєдналась Даяна, яка вирішила повернутись назад, аби врятувати себе. Друзям вона переповіла історію, що трапилось з нею та Світланою: «Світлана наказала чекати, але було так страшно... Так гримнуло!.. Моторошно самій, спогади лізуть... Думала, все, кінець мені! Так близько мить, за якою край. І немає завтра» [1, с. 173].

Тепер, коли вся команда разом (окрім Світлани), треба справді рятувати Петрика: «Джу спорудив тростиковий жолоб, припнув його з боків кілками. Крім того, в мулисте дно рівчака забив палю, обвів кінець линви навколо і міцно затягнув. Стів заклав петарду під каміння, що мало обсипатися й розблокувати воду з чималої баюри нагорі схилу, спрямувавши її в жолоб. Жаклін, отримавши вказівки від Стіва, чекала команди на підпал шнура петарди. Стів зайняв позицію, аби смикнути візок» [1, с. 175].

Світлана хвилюється за підлітків, розуміючи, що вони в безпеці. Однак, нагадує собі власні спостереження, таким чином, даючи оцінку підліткам: «Невже помилилася? Де прогавила? Що ще треба було врахувати? Стів – організаторський резерв, відкритість. Ліля – цілеспрямованість, вірність. Джу – стресостійкість, обізнаність. Жаклін – енергійність, практичність. Петро – відчайдушність, чесність, вразливість. Покрутила олівець і через кому дописала «мотиватор» [1, с. 180].

Даяна підбадьорювала Петра. Усім підліткам у Джунглях в момент грози було страшно, оскільки треба було якомога швидше рятувати Петра: «Боротися не марно! Відступити – гріх» [1, с. 182]. Сам Петро ще раз запропонував друзям рятуватися, що справді все важко і вибратися звідси практично неможливо: «Рятуйтеся. Вам є що втрачати... А чого мені боятися? Вічно лежачий пасажир, куди гірше. А так стану підкорювачем Ель-Юнке. Хоча б посмертним...» [1, с. 183].

Через певний час підлітки рятувались: вони перенесли Петра на інший бік, а потім дістали візок. Також вони знайшли маячок, який мав напис «ПАЗЛ». Для того, аби врятуватися від зливи та зігрітися, підлітки надумали зробити халабуду. Тоді, коли Світлана залишила підопічних, їй надали наказ не хвилюватись. Але вона відчувала певні ноти хвилювання через Даяну, яка залишилась на іншому березі річки.

Група рятівників на гелікоптерах відправилась шукати підлітків, шукання не були марними, оскільки їх досить швидко знайшли та врятували.

Усі підлітки були відзначені особливими відзнаками за витривалість та мужність: «М розраховували на відважну п'ятірку експериментаторів, новий комунікативний досвід, котрий врятує, щонайменше, сучасну освіту. Натомість здобули шістьох, готових вирушати на Марс. І це похвально» [1, с. 194].

На фестивалі підлітки дружньо заспівали пісню на слова Петра. Це він склав пісню ще до походу в Джунглі. Усі присутні були задоволені фестивалем та номерами, які були представлені на сцені. Особливо вразив присутніх український танок та різдвяні пісні.

Ввечері Світлана запропонувала підліткам порушити режим та побачити щось цікаве. На човнах вони відправились подивитися на чудо природи: «Він зачерпнув жменею воду, і вона замерехтіла, стікаючи світлом крізь пальці» [1, с. 204–205]; «Наша люмінесцентна лагуна чи не остання на земля, де вдалося зберегти таку унікальну екосистему. Ми відновили казку, щоб дарувати її людям» [1, с. 206]. Краса навкруги дозволила підліткам помріяти, згадати приємні миттєвості: «Зірки видались йому вогнями великого міста. Петро бачив в них неосяжність всесвіту. Ліля раптом зажадала собі плаття у легеньку срібну іскорку – на випускний. Джу видивлявся знайомі з дитинства сузір'я. Жаклін стихла і просто вбирала в себе цю неймовірну картину. Даяна притримувала човен Петра, певно, для затишку. Попереду Стів простягнув руку Лілі й вони трималися, ніби наодинці з цілим світом» [1, с. 207].

У цьому розділі йдеться про перебування підлітків на острові в останній день. Молоді люди та Світлана збирають власні речі. Однак Стів перед відправленням додому запропонував знайти на острові «екзотичний мед у місцевого бджоляра», а Жаклін запропонувала відшукати магичні камені, які додадуть чоловікам силу за старою легендою.

Підлітки шукали нових пригод. Дорогою вони все ж віднайшли: «Округлі, чорні велетенські камені раптово виринули з-поміж заростів, перегородивши вузьку ґрунтову дорогу» [1, с. 210]. Усі підлітки, аби набратися сил, притулилися до величезних каменів. У Петра почала колоти гомілка. Діти страшенно злякались такої енергетики біля каміння. Згодом, дорогою, підлітки знайшли пасіку, придбали мед. На

зворотному шляху додому встигли вчасно. Всі були задоволені та щасливі. В аеропорту мед потрапив під заборону і молоді люди, аби не залишати смакоту, вирішили з'їсти його: «Весь мед не подужали, але років на сто додали здоров'я та веселих спогадів» [1, с. 217]. Усі разом командою повертались додому з тренінгу. Стів попросив Петра дочекатися його на реєстрації: «Обов'язково дочекайся мене на реєстрації» [1, с. 219]; «Ледь встиг. Таксі не гвинтокрил. Тримай, ковтни! Пляшку із собою зась, а так можна... І оце можна. У твій багаж. Тут візок. З двигуном. Не морехід, але дядько допоміг замовити модернову експериментальну модель. А гроші на крісло я витратив свої. Ті, що за грантом отримав» [1, с. 219].

У Києві Петра зустріла Оля та її тато Олекса. Вони розповіли Петрику про плани – створення та відкриття туристичного агентства «Тридцять перший меридіан». Оля поділилася новиною – визначилась, куди вступатиме – в університет на спеціальність готельно-ресторанної справи. А Петро поділився тим, що він склав важливий для нього іспит – «Заокеанський!» [1, с. 224].

Петрик подарував усім рідним подарунки, які реально вибирав під час подорожі: «... чорний «магнітний» пісок у пляшечці – для Олі, щоб притягувати високі бали. Присушений листок фламбояна та чудернацька баночка з-під меду – для сестри Аліни. А для мами – ой, повен ноутбук спогадів і він, її Петрик. Так, тепер доросліший. Петро кремій» [1, с. 225].

Далі буде продовження твору. Петрик готуватиметься до нового життєвого випробування: «У кожного свій шлях і випробування на ньому. Поїхали?» [1, с. 225]. Євгенія Пірог дає нам надію на те, що продовження твору буде. У наступній книзі, ймовірно, теж буде Петрик, який по-дорослому вчитиметься проживати життєві проблеми та негаразди, усім серцем відчувати життя та продовжувати жити складних умовах та перипетіях буття. Однак його активність та цікавість до життєвих питань мотивує підлітків, які не мають сенсу в житті або розчаровані у власних силах. Книга мотивує, налаштовує бодай на нові відкриття, подорожі та активність.

Література

1. Пірог Є. Сім дорослих днів: повість: українською мовою для середнього та старшого віку. К.: Видавничий центр «12», 2019. 232 с.